

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: J. B. VAN ASBECK; GRIFFIER: C. W. G. v. D. VELDE.

REDACTEUREN: G. W. KERKAMP - F. J. BOK - F. H. KLOKKE.

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6

10e JAARGANG

VRIJDAG 15 DECEMBER 1933

14 BLZ. No. 13

KERSTNUMMIE R

Op mijn dekbed laatst twee kersteng'len zaten.
Ze hadden geen van twee in de gaten,
dat ik ze doodstil lag te beloenen
om te zien, wat ze uit zouden voeren.
Te gnuiven lag ik van de pret,
over die engeltjes op mijn bed.
Mijn oogen hield ik bijna dicht,
wat waren ze mooi, zoo blinkend licht.
De linker, het mooiste Engelenwicht,
had een bekend engelengezicht:
vlasblonde lokken en blauwe oogen,
echt melk-blauw, die nooit hadden gelogen
en kuiltjes had ze in haar wangen
een mond voor hemelsche gezangen.
Maar 'k blijf doodstil, verroer me niet,
want stel je voor, als eentje me ziet.
Wie weet, ze zullen geen licht meer schijnen,
dat kan niet, ze mogen nog lang niet verdwijnen.
De blonde begint zacht te fluisteren,
aandachtig lig ik te luisteren.
Ze is spraakzaam, houdt lange verhalen
de ander is Indisch en speelt met haar kralen.

'k Heb gisteren op het bed van Henk Cappel gezeten,
je komt bij die jongen nu nooit wat te weten.
Hij zegt niets, hij droomt niets, maar ligt stil te slapen,
als je lang naar hem kijkt begin je te gapen.
Maar Carel en Jan — zijn Recokornuiten —
die zijn interessant, ze tellen de duiten,

ze praten, betoogen en debatteeren
of men een kadetje dik of dun moet besmeren.
Bij Tattie, die snoepert, heb ik ook eens gewaakt,
maar die smeerlap heeft me toen ondergebraakt.
En Gommeneus is even erg: hij snurkt,
ik ben laatst op zijn gezicht neergehurkt
en heb zijn neusvleugels dichtgeknepen,
ze piepten en 't was, alsof ik in niets had gegrepen.

Bij Leo hield ik Woensdagnacht
voor de eerste en laatste maal de wacht.
Hij maakte in zijn slaap een lawaai en een herrie,
had last van een Bram-binnenwatersloot-boter-bil merrie.
Dan mag ik liever bij Loutje zijn,
hij is als hij slaapt net een cherubijn.

Aan Rudi heb ik vreeslijk 't land,
hij ligt niet stil in zijn ledikant
en droomt hardop van de luiermant.
't Is net zoo met Dick, met Iwan en Kei.
Nu is het December maar straks is het Mei,
zegt kralenengel, arme lui, kassian,
ik ben het liefst bij kleindert Jan,
die lekker zwarte krullebol
die jaagt mijn heele hart op hol.
Maar de fijnste maffert is toch Tom
die heeft pas vuurgloed in zijn aderen.
Het liefst, zegt de blonde, slaap ik bij Hans
bij-Lex-op-de-kamer, zoo'n oolijke Frans.
Zijn leutige taal is een lust voor de ooren,
zijn grollen en grappen zijn waard om te hooren.
De gepeperste moppen vertelt onze Hoed,
steeds wil hij je foppen met z'n tuiten snoet.

'k Krijg nu genoeg van dat eng'len gezemel
beweeg even mijn been
en meteen zijn ze heen,
ze zitten op slag in den hemel.

Bericht.

De blanke pagina te bewerken met
potlood- of houtskoollijpsel.

Van vele zijden, is met warme belangstelling naar de resultaten der enquête gevraagd.

De R. C., die gereed is gekomen met haar conclusies, die zij in statistieken heeft vastgelegd, is echter voor dermate verrassende uitslagen komen te staan, dat zij publicatie, zonder nogmaals de gegevens nauwkeurig na te gaan, momenteel niet verantwoord acht. — Zij verzoekt dus nog eenigen tijd geduld.

De R. C. deelt met voldoening mede, dat door samenwerking met de Almanakredactie een bezuiniging op de uitgave van den Almanak voor 1934 is bereikt van bijna f 500.

De entree voor het Corps — f 15 — is vervallen.

FEESTCOMMISSIE.

In de vorige aflevering van „De Spiegel” werd in deze rubriek melding gemaakt van een incident met voetzoekers tijdens het vuurwerk, dat door de gemeente Delft op Zaterdagavond 1 Juli werd aangeboden ter gelegenheid van de Lustrumviering.

Zeer tot het leedwezen van Feestcommissie en Redactie is door een vergissing bij 't zetten een zinsnede uitgevallen, waarin vermeld werd, dat zoowel aan voetzoekerwerpers, die zich kwamen melden, als aan hen, die inlichtingen kwamen verschaffen, een pils zou worden aangeboden.

Waarschijnlijk is hieraan te wijten, dat tot nu toe niemand zich bij den president der Feestcommissie kwam aanmelden, waardoor het afwikkelen van deze zaak een te betreuren vertraging ondervindt.

Namens de Feestcommissie,
J. HELLEMANS,
Secretaris.

BOB.

(Vrij naar Bob).

Bob van Andel was ingenieur. Klaar. Afgestudeerd. Het doel bereikt. Doel? Had hij daarom zijn studie zoo lang mogelijk gerekt? — Zeven jaar. Thuis werd er gemopperd. — Maar nu was het dus klaar. Afgelopen. Vader en Moeder tevreden. Weg uit Delft, thuis wonen. Verdomme. Denken aan al die kleine dingen, die hij ontwend was. En een baan zoeken, godallemachtig, een baán zoeken. Solliciteeren, brieven schrijven, connecties aanknoopen, op zicht komen, vragen altijd weer vragen, alsof het een aalmoes was.

En dan tenslotte een baan vinden van f 80 in de maand. Om 8 uur op het bureau, 12 uur een boterham uit een papiertje en als het er af kan een kop koffie in een slecht restaurant; 5 uur naar huis. Naar huis? Een kamer ergens in een onmogelijke buurt met vol pension voor f 65. Een ranzige juffrouw, elke dag dezelfde soep en waterjus. Een tientje over om van te leven. Léven . . . bäh. Mijn God, dáaraan te moeten wennen. Stil, niet tobben. Eerst maar wat uitrusten en niet denken. Nee, vooral niet denken.

Bob solliciteerde. Liet zijn vader brieven schrijven, verzorgde zijn uiterlijk en maakte bezoeken. Zonder succes. 's Avonds, doodmoe in bed, warrelen steeds dezelfde beelden door zijn hoofd. Bureaux, flats.

„Eerste gang rechts, tweede deur links”. Altijd weer gangen met deuren. God, hoeveel deuren was hij al binnengegaan. Minzame stemmen:

„Neen mijnheer, 't spijt ons wel, maar . . . .

„Jammer van Uw reis, neen . . . .

„O, komt U daarvoor? Neen mijnheer, 't spijt ons.

„Slechte tijden, neen . . . .

„Neen Mijnheer.”

„Wilt U hier even wachten, de Directeur komt dadelijk bij U.” De huisknecht in het rose en wit gestreepte jasje opende een deur en liet Bob binnen.

Wat een belachelijke kamer. 't Lijkt wel een tempel met dat koepeldak. Mooi dat licht uit die witte bol. Maar vreemd,

In de Spiegel van 1 December j.l. schrijft een zekere „G” (waarom geen volledige onderteekening?) over „Bezuiniging en Reorganisatie”.

Hoewel het ongelooflijk lijkt, dat de Redactie gemeend heeft een dergelijk artikel zonder eenige aantekening harerzijds te kunnen plaatsen, willen wij alsnog gaarne aannemen, dat zij goede redenen voor plaatsing bezat *).

De strekking van deze „bijdrage” een oogenblik in het midden latend, - ergerlijk is de tweeslachtige wijze waarop deze heer „G” te werk gaat. Na een quasi ernstige inleiding, waarbij de opmerkingen tusschen haakjes ons blijkbaar vooral moeten doen inzien, dat de heer „G” een grapje maakt, volgt een betoog met uitroepstekens en cursief gedrukte zinnen, waaruit zou moeten blijken, dat het Corps nog slechts te redden is door toetreding van Jan Rap en zijn maat.

U, mijnheer G., begaat in dit artikel drie ernstige fouten:

1e. U bent vervelend.

2e. U maakt zoowel R. C., Corps als Uzelf belachelijk.

3e. Het is een ergerlijk gebrek aan moed, dergelijke schreeuwartikelen niet voluit te onderteekenen. Reden waarom ik over dit onderwerp met U in de Spiegel niet wensch te debatteeren, voordat U zich bekend heeft gemaakt. K.

*) *Noot van de Redactie.* Inderdaad! Maar allereerst haast de Redactie zich te verklaren, dat door een misverstand de woorden „Buiten verantwoordelijkheid der Redactie” bij het bedoelde artikel zijn weggevallen.

Of de Redactie dan niet gearzeld heeft plaats te geven aan dergelijk defaitisme?

Geen oogenblik. Integendeel, zij heeft zich vergenoegd de handen gewreven en 's nachts gedroomd van stapels copie. Copie, die zou druipen van verontwaardiging, woede, verbittering, en — wie weet — ook van instemming.

De werkelijkheid werd wel een droeve ontgoocheling. Niet één, maar dan ook heelemaal niemand, heeft — althans zwart op wit — gereageerd.

Het D. S. C. heeft de Redactie voor de zooveelste maal teleurgesteld. Een der Redacteuren heeft het vuile werk weer moeten opknappen.

Aan K.

Neen, U begrijpt best, dat ik nu consequent in mijn mysterieus waas gehuld moet blijven. Ik vind dat trouwens niets erg en het verandert de aard van het meeningsverschil ook geenszins. Ik ben echter gaarne bereid met U hierover mondeling van gedachten te wisselen. Laten wij dan afspreken Vrijdag a.s. na afloop der Bloemkool vóór de stoep der Societeit (ik kan toch niet hard genoeg loopen om gratis een almanak te verdienen). G.

Accoord.

K.

exotisch. Een stalen stoel en een tafeltje als meubels. Gezellige boel. En dan die wanden. Alleen maar paneelen met knoppen. Die stoel zit overigens lekker. Kijk een krant. — Litwinoff in Rome — het Nederlandsch elftal — Brand op de Indra-poera . . . . Vervelende kranten.

Wat duurt dat lang. Zouden ze me vergeten? Rot huisknecht. Nog vijf minuten wachten. Eerst maar een keer rondloopen. Veertig passen.

Nog maar eens. Veertig passen rond.

Zoo, nu is het tijd. Waar is de deur nu? Jézus, wat een nonsenskamer. Al die paneelen lijken deuren. Probeeren maar. Hier zit geen beweging in — deze ook niet — die niet. Stel je voor, achter elke deur een vent met „neen mijnheer, 't spijt ons wel” . . . .

Bob zweet. Is hij al rond geweest? Wacht, met een zakdoek deze knop merken. Zoo, nu moet hij de deur vinden. Al die knoppen maken een mensch gek. Natuurlijk de laatste. Jawel, hier is het dan. Wat is dát?!

Een Kerstboompje!

Een licht van elektrische kaarsjes straalt hem tegemoet. Aan de onderste tak bungelt een pakje.

„Voor Bob”, staat erop.

Zeker een cadeautje. Met trillende vingers maakt hij de touwtjes los.

Er zit een nikkelen deurknop in.

Een maand later — op 15 December 1933 — overleed Bob van Andel in een zenuwinrichting. LOUIS.

ZONDAGMORGEN

KERSTMIS.

„... En toen kwamen er herders uit den omtrek en wierpen, eerbiedig neergeknield, beschroomd een blik in de kribbe, waar het kindeke Jezus met stralende oogjes te kijken lag. En toen de herders teruggegaan waren naar hun kudde, toen kwamen er drie koningen. Ze kwamen uit heel verre landen”, klonk de stem van de juffrouw over de bankjes. Het is dood stil in de klas.

Alleen Miesje van de schoenmaker snottert nu en dan en de heesche, fluitende adem van Keesje met de bochel schijnt in de spanning van 't luisteren nog zwaarder te gaan dan gewoonlijk.

Keesje is een erg leelijk jongetje. Zijn vader drinkt te veel en zijn moeder was toen ze jong was een juffrouw van verdachte zeden.

Keesje's vader is dan ook eigenlijk zijn vader niet. Hij herinnert zich nog heel vaag van vroeger, dat zijn vader er eigenlijk zoo maar is bijgekomen, op een keer. In een zomer.

Sindsdien wonen er bij Keesjes ouders thuis drie juffrouwen. In drie kamers waar Keesje nooit komen mag. Waarvoor Keesje heel stil moet zijn als er bezoek is. En bezoek is er heel vaak. 's Avonds, als hij in bed ligt hoort hij kijklende vrouwengeluiden beneden en ook zwaarbassende mannenstemmen en er slaan deuren van de kamers van de juffrouwen.

Keesje begrijpt het niet erg.

Vragen durft hij niet goed.

Eens had hij een heel mooi woord gehoord van een groenteboer uit de straat.

Hij had het dagenlang onthouden en het steeds zachtjes voor zichzelf herhaald.

Maar toen hij aan zijn vader gevraagd had wat dat woord beteekende, was deze in een luiddaverende dronkenmanslach uitgebarsten. Daarna had Keesje een heel harde draai om zijn ooren gekregen, zóó hard, dat hij met zijn hoofd tegen de kachel vloog.

Plotseling was een stilte gevallen en zijn vader was opgevlogen. „En nou donder je op kreng, anders zal ik je allebei mijn schoenen in die rugzak van je laten dansen!”

Van toenaf had Keesje het beter gevonden maar niets meer te vragen en te zwijgen over dingen die hij toch niet begreep. Hieraan zat Keesje te denken toen de juffrouw op school dat mooie verhaal deed over die drie koningen, die door vele landen getrokken kwamen om dat kleine kindje in de stal te zien. 't Was grappig, vond Keesje, dat kindje scheen ook geen vader te hebben net als hij zelf. Maar waarom zouden er dan ook geen koningen naar zijn kribbe zijn komen kijken? En hoe zou het komen, dat die andere moeder zoo stil en vredig daar had gelegen met het kindje aan haar borst, terwijl zijn eigen moeder, zoo ver als zijn geheugen terugging, hem voor loeder en hoerenkind had gescholden?

Als het belletje in de school het uur van twaalf heeft aangekondigd en de jongetjes en meisjes met veel lawaai de klas verlaten, zit Keesje nog in zijn bankje. Met zijn handen steunt hij zijn te groote hoofd. Zijn oogen zijn dicht. Hij denkt nog over de heilige moeder in de stal en het kindje . . . .

Dan komt zachtjes Klaas, van de slager op de hoek, achter hem geslopen. De spons, waar de juffrouw het bord mee schoonmaakt, heeft hij in zijn hand en ineens drukt hij Keesje de kletsnatte sponskwab in 't gezicht.

De smerige, duffe krijtlucht dringt hem in neus en mond en de grijze modder druipt in klodderige stralen op zijn kiel, maakt daar leelijke vlekken, die vochtig door al zijn kleeren heendringen tot op zijn bloote lijf.

Even blijft Keesje doodstil zitten. Dan gaat een schok van schrik door zijn heele lichaam en met een rauwe gil valt hij de bank uit.

Klaas wordt bang door de uitwerking van zijn grap en loopt hard weg.

Na een poosje is Keesje hersteld. Hij kijkt om zich heen. In 't rond ziet hij slechts de leelijke lege banken, die als groote monsters van alle kanten hem aangapen.

Vlug staat hij op en loopt de school uit.

't Is koud geworden buiten en de schemering valt. Op de

bevroren grachten draaien een paar late schaatsenrijders hun krullen.

Het begint te sneeuwen.

Eerst zachtjes, dan harder en harder en tenslotte gieren de vlokken over de straat, tegen de huizen en boomen en lantaarnpalen.

De sneeuw striemt Keesje in 't gezicht en loopt smeltend de kraag van zijn jasje binnen.

De natte plekken in zijn kiel lijken wel gaten geworden, zoo venijnig blaast de wind er doorheen en zijn borst wordt stijf en blauw van de ijzige sneeuwstorm en het bevroerende water. Keesje stapt stevig door langs de grachtjes.

Als hij heel stil is bij 't thuiskomen, mag hij wel eens achter de kachel zitten bij een van de juffrouwen van beneden. Fijn warm is 't achter zoo'n snorrende kachel.

Die juffrouwen hebben het toch maar goed in 't leven. 's Winters zijn hun kamers behagelijk warm en 's zomers als 't heel heet is en Keesje rood van de benauwdheid in school zit te puffen, hebben de juffrouwen tijd te over om te wandelen en naar de winkels te kijken.

Goed beschouwd heeft zijn vader het ook nog zoo slecht niet. Die zit de heele dag in „de Hoornen Voet” aan de toog en praat met de kastelein.

Die zullen ze niet natgooien met een spons en die geeft ze wel van katoen als ze hem te na komen!

Zoo'n leven lijkt Keesje ook nog zoo slecht niet.

Achter hem klinkt plotseling een schrill gepiep en geknars. Meteen krijgt Keesje een hevige slag tegen zijn rug. Met een smak valt hij voorover met zijn kin op de steenen.

Vlug krabbelt hij weer overeind en aan de kant van de straat vlak tegen de huizen gedrukt sluipt hij verder.

„Mot je nou dood, stom loeder,” schreeuwt de chauffeur van de auto in 't voorbijgaan boven het kraken van de versnelling uit.

Keesje hoort het nauwelijks.

Alles lijkt plotseling gansch anders om hem heen.

't Is of de donkere kale boomen weer blaren hebben net als in 't hart van de zomer. De kou van zoo even is verdwenen en met een zalige warmte overgiet een milde Augustuszon de straten. De huizen vervagen en Keesje loopt in een groote groene wei, vol madeliefjes en boterbloemen.

Hoog in de lucht zingt een leeuwerik, vlinders en kapellen fladderen van bloem tot bloem. Met een vlugge handbeweging kan hij ze pakken.

't Is hem of hij met één slag kilo's lichter is geworden.

„Dat wordt een zalige Kerstmis” juicht hij. Warmte en geen school en geen huizen en straten meer; een wei vol zacht gras om in te ravotten met de vlinders in de zonnestralen en . . . .”

Een klein plasje rood bloed siepert uit Keesjes mond en kleurt vijf versche sneeuwvlokken rood, als hij neervalt op de hoek voor het huis van den slager . . . .

B.

PIERRE HENDRIKX - KAPPER

OUDE DELFT 80 HOEK PEPERSTRAAT

PARFUMERIEËN EN TOILETARTIKELEN UIT EERSTE KLAS FABRIEKEN

M.

Hiermede neem ik de vrijheid Uwe aandacht te vragen voor mijn nieuw tarief, hetwelk door tijdsomstandigheden belangrijk gewijzigd is. Onnodig U te verzekeren, dat onze bediening uiterst vakkundig en hygienisch geschiedt.

Belangrijk verlaagd tarief:

Knippen	f 0.40
Scheren	f 0.20
Scheren	
met crème en warm servet	f 0.30
Friction vanaf	f 0.30
Shampooing	f 0.30
Massage	f 0.75

Beleefd aanbevelend, P. HENDRIKX

Voor KERSTMIS

zult U op gebied van Foto-artikelen voldoende keuze vinden bij Uw Corpsleverancier

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

FRED ALEX ALBERS

PEPERSTRAAT 15 — TELEFOON 1329

VAN 1879

In den Ozean schiff't mit tausend Masten der Jüngling;
Still, auf gerettetem Boot, treibt in den Hafen der Greis.

ZEGT SCHILLER, DAAROM TIJDIG:

EEN OLVEH-POLIS

KORTENAERKADE 1,

DEN HAAG

DELFTSCHE GLAZENWASSCHERIJ EN PUIBEWASSCHING
J. G. DE JONG, Koornmarkt 30, DELFT
TELEFOON 1091.

Speciaal adres voor het dagelijks schoonmaken van Kerken,
Gestichten en Particuliere Gebouwen, binnen en buiten.

Prijzen zeer billijk - Werkvrouwen steeds voorhanden.

TOEPOEL LEERT JU JITSU

TELEF. 772252 - DEN HAAG - JOH. CAMPHUISSTRAAT 165-167

BLOEMBINDERIJ
TEL. 980

FLORAL ART

HOUTTUINEN 24^A

Fa. GEBR. VAN DER VALK
L. D. S. C.

N.V. BROUWERIJ

D'ORANJEBOOM ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST

Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

Leverancier
Societeit Phoenix

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9
Telefoon 176-178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

FIJNSTE ZAAK HIER TER
STEDE

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

LAAT UW

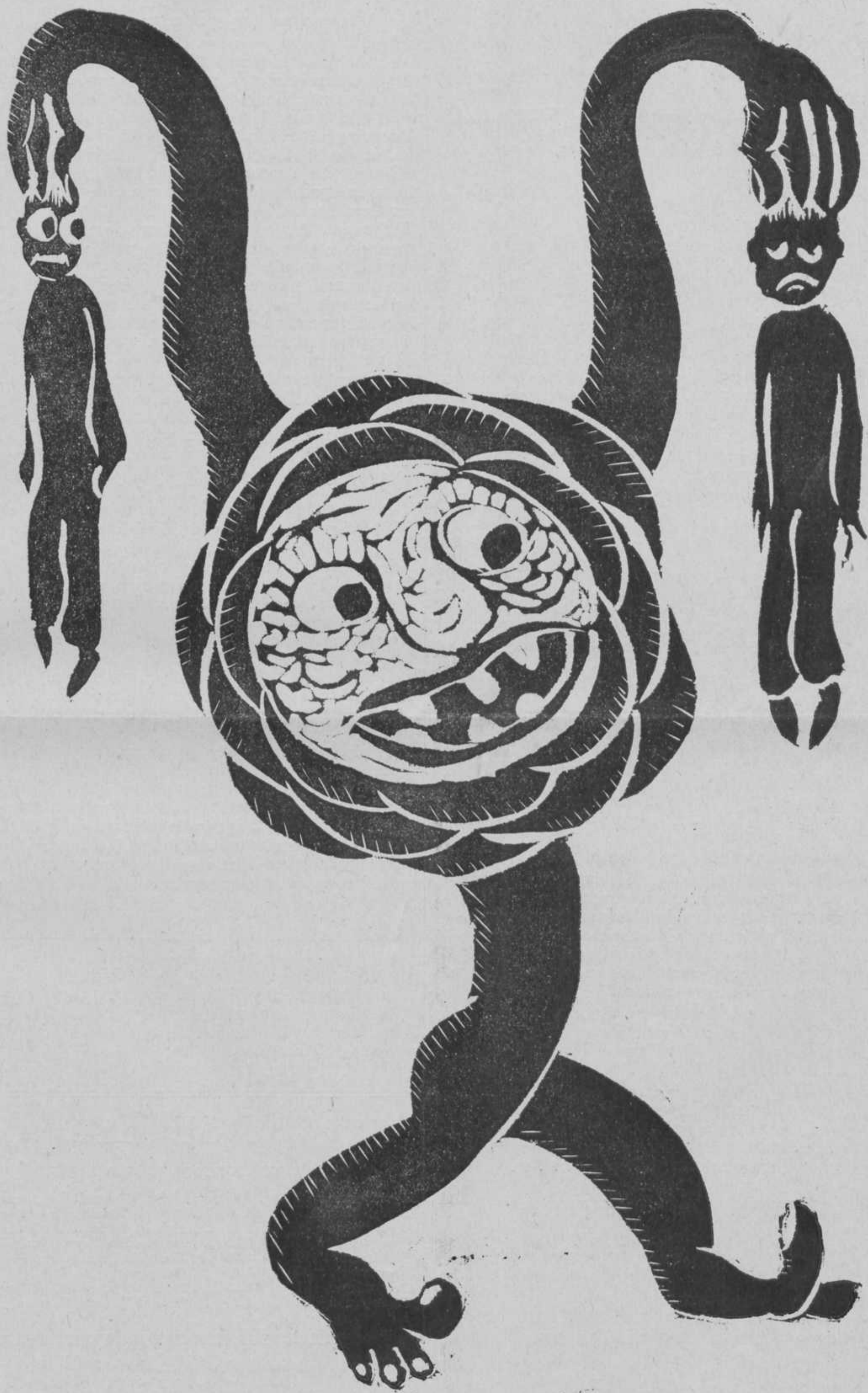
VEREENIGINGSDRUKWERK
STEEDS VERVAARDIGEN BIJ
de drukkerij van:

Elke order wordt direct gereed gemaakt.

De Spiegel

KERSTSPEL.

(Het tooneel stelt een cabaret voor. Links op het tooneel zitten twee figuranten in een loge. Op den voorgrond wordt gedanst).

Figurant

Jan: (droomerig). Morgen is het Kerstmis . . . .

Figurant

Willem: Hier blijf ik heerlijk zitten kijken. Moet je zien hoe die zaal er uit ziet. Een groot donker gat vol met blauwe rook. Gezichten niet te onderscheiden.

Jan: (mompelend). Als ik nu maar die vervloekte angst kon kwijtraken. Die redeloze angst voor doode dingen . . . (vervalt in gepeins).

Willem: Hé, wees eens wat gezelliger. Zit toch niet zoo in je glas te turen.

Jan: Stil, laat me denken . . . .

(De muziek speelt iets luider. Het geroezemoes der pratende dansers wordt sterker. Plotseling weerklinkt een luide gil. Allen verdringen zich om een vrouw die voor op het tooneel in elkaar is gezakt. Niemand let op de loge, waar een glas kletterend op de grond aan scherven viel).

Zware stem van boven uit de coulissen:

Schei maar uit! Daar deugt niets van. Deze scène over!

(Het publiek applaudisseert. Op het tooneel loopt ieder naar zijn plaats terug. Muziekinstrumenten worden gestemd).

Willem: Wat gebeurt er met jou? Ben je ziek? Wat is er?

Jan: (heeft zich hersteld; plechtig:) Het is al voorbij. Ik zal je uitleggen, waarom ik zoo schrok bij deze gilscène. Ik heb je wel eens verteld, hoe bang ik als kind was in het donker. Den laatsten tijd heb ik dat weer heel sterk. Het wordt een obsessie en ik wist tot nu toe niet hoe ik er af moest komen. Maar zoo juist heb ik de mogelijke oplossing gevonden.

Willem: (die scherp heeft toegeluisterd, leunt nu achterover in zijn stoel). Ach wat! De eenigste oplossing is dat je je goed bewust wordt, dat dit maar een belachelijk idee fixe is. Zoo gauw je . . . .

Jan: (ongeduldig). Nee! Ik weet zelf best, dat het een idee fixe is, maar toch ben ik bang. Dat zag je! Ik stond in gedachten net midden in den nacht in het pikdonker achter dat cabaretvoorhang daar ginds en schoof net de gordijnen opzij om te kijken of . . . .

(Weer weerklinkt de gil. Hetzelfde tooneel herhaalt zich).

Willem: (grinnikend): Je schrok weer, vriend! Maar niet zoo erg als daarstraks! Misschien blijf je bij de vijfde keer rustig zitten.

Jan: (staat op). Ik kom dadelijk terug.

(Komt een kwartier later vroolijk terug).

Willem: Wat heb je gedaan?

Jan: Een straatmuur, portiershok, binnenplaats, keukenraampje en de loop van eenige gangen geobserveerd. Vannacht om drie uur kan ik ongestoord mijn gang gaan. Ik wacht tot er niemand op straat is. Klim over den muur, loop op gymnastiekschoenen over de binnenplaats. Kom bij het keukenraampje. Klim er doorheen. Loop door de gangen naar die ijzeren deur, die je daar ziet, toe. Loop hier achter langs . . . .

Willem: Ja, ja, ja. Ik begrijp het al lang. Dan kijken, of je niet door krakende voorwerpen weer in die idiote angsttoestand wordt gebracht. Ik zou maar liever met die vriendin van jou, Betty, gaan dansen en na afloop van deze voorstelling gezellig ergens een biertje drinken. Dat helpt veel beter. Kijk daar komt ze al aan.

(Hij staat op en maakt plaats voor een meisje dat tegenover Jan gaat zitten).

Midden op de binnenplaats glanst iets in het maanlicht. Jan sluipt naderbij. Het is een kaars. Peinzend sluipt hij verder. Tastend vindt hij zijn weg door de donkere gangen. Zijn oogen zijn wijd geopend en trachten de duisternis te doorboren. Plotseling steekt hij de hand in zijn zak en haalt de kaars te voorschijn. Als hij hem aangestoken heeft gaat hij snel verder. Hij voelt dat z'n doel bereikt is. Volkomen nuchter, bemerkt hij geen spoor van angst meer voor de grillige schaduwen om hem heen.

Zacht opent hij de zware ijzeren deur, die toegang tot de tooneelruimte geeft. Op dit oogenblik hoort hij duidelijk iemand gapen. De kaars waait uit.

Jan klemt zijn lippen op elkaar, loopt behoedzaam achter de coulissen en klimt op het cabaretpodium. Dan staat hij achter het gordijntje, dat hem van het tooneel scheidt. Met een onwillekeurige ruk slaat hij het vanéén . . . .

Niets.

Dan opeens een krassend geluid en een lichtje, dat heen en weer zweeft. Kaarslichtjes vlammen op. Een kerstboompje wordt zichtbaar daarvoor, de bloote rug van een meisje . . . .

Willem steekt beide handen vooruit.

„Betty!“ . . . .

In de Residentie Post van 27 Dec. 1933.

Wederom een geval van misplaatste studentikositeit.

Toen gisterenochtend een paar werkvrouwen in de zaal van de Stedelijke Schouwburg aan den schoonmaak begonnen, werd hunne aandacht, getrokken door een vreemd schouwspel op het tooneel.

Twee jongelui, studenten, zooals later bleek, waarvan een zich als meisje verkleed had, lagen languit op de grond hun roes uit te slapen. Op een tafeltje stonden eenige leege cognac-flesschen en een Kerstboom, waarvan de kaarsjes waren opgebrand.

Eenige dagen geleden maakten we melding van de ergerlijke, baldadige, studentikoze, geldverspilling op de Delftsche Societeit. Het ware beter geweest, dat deze twee „heeren“, ook maar bij hunne vriendjes op de Societeit waren gebleven, om zich daar bij wijze van Kerstviering met dure cognac vol te gieten. Afgezien nog van de haast onbegrijpelijke brutaliteit 's nachts in een schouwburg binnen te dringen. We zijn er van overtuigd, dat een flinke geldboete een eind aan dergelijke ergerlijke voorvallen zal maken.

F.

LIMERICK.

Misschien kent ge Fritsje van Raay,
Slechts zelden heeft hij zijn draai,
maar heeft hij hem dan,
dan is hij uw man.
Potdorie, dan is hij niet saai.

AGENDA.

KONINKLIJKE SCHOUWBURG.

Zaterdagavond	16	Dec.	8.15	uur,	Hofstad Tooneel, Krontjong.
Zondagmiddag	17	„	2.00	„	Hofstad Tooneel, Krontjong.
Zondagavond	17	„	8.15	„	Hofstad Tooneel, Boefje.
Maandagavond	18	„	8.00	„	Italiaansche Opera, Don Giovanni.
Dinsdagavond	19	„	8.00	„	Amsterd. Tooneelverg., Phaea.
Woensdagav.	20	„	0.00	„	Gesloten.
Donderdagav.	21	„	8.15	„	Hofstad Tooneel, Krontjong.
Vrijdagavond	22	„	8.15	„	Hofstad Tooneel, Fatsoenlijke Vrouwen.

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Vrijdagavond	15	Dec.	8.00	uur,	Nederlandsche Vereeniging voor de Volkszang onder leiding van Arnold Spoel.
Zaterdagavond	16	„	7.30	„	Residentie Orkest. Jeugdconcert.
Zondagmiddag	17	„	2.00	„	Zangvereeniging „De Kleine Stem“.
Zondagavond	17	„	8.00	„	N.V. Italiaansche Opera.
Maandagavond	18	„	8.00	„	Concert (Cons. v. Muziek).
Dinsdagavond	19	„	7.30	„	Concert (Generale repetitie).
Woensdagav.	20	„	8.00	„	Concert (Mij. t. Bev. d. Toonkunst).
Donderdagav.	21	„	7.30 en 9.30	uur,	Josephine Baker.
Zaterdagavond	23	„	8.00	„	Mengelbergconcert Serie A. No. 5.
Zondagmiddag	24	„	2.30	„	Josephine Baker.
Zondagavond	24	„	8.00	„	Ital. Opera, Butterfly.

'T STOEPJE

SIC ITUR AD ASTRA.

Ik was vroeger een heel klein tenger ventje.

M'n kleine dunne beentjes droegen mij moeilijk. Aan sport kon ik niet doen; daar was m'n mager lichaampje te zwak voor. Gebeurde het, dat ik me weer eens verslapen had en ik hard naar school moest loopen, dan ging m'n borst zoo heftig op en neer, dat ik het eerste kwartier op school geen woord uit kon brengen.

De Juffrouw klopte me op m'n knokelige schouder en zag me vermanend aan, meewarig met het hoofd schuddend. Ik zat alleen in een bank, want ik had geen vriendjes. De jongens lieten me eenvoudig links liggen en de meisjes noemden me een „enge treiter”.

Op de H.B.S. was het niet veel beter. Wat ik leeren moest, leerde ik, omdat ze het nu eenmaal van me wilden. Ik kon de volgende dag precies opzeggen wat ze me vroegen, maar geweten heb ik het nooit. Ik leefde als in een waas, alles trok aan mij voorbij, zooals vogels in een dichte nevel aan iemand geluidloos kunnen voorbij vliegen. Het drong niet tot mij door, evenmin als het gewoel der groote stad, waarin ik mij iederen dag moest begeven om naar school te gaan. Ik moest opletten niet onder een auto te komen.

Dat deed ik op 't laatst zoo automatisch, dat ik thuis wel eens bij me zelf dacht: „O, ben ik hier al”. Ik kreeg ook piano-les. Moeder vond dat dat moest en ik deed 't ook. Ik had toch niets anders te doen. Elke dag studeerde ik precies, wat Mijnheer mij opgaf, en op 't laatst speelde ik al een stukje, tot m'n eigen groote verbazing. Ik kon toen ook wel zeggen: „Hé, ben ik hier al”.

In de vacantie's wisten vader en moeder niet, wat met me te beginnen. Dan ging ik naar grootmoeder die buiten woonde. Die was wel heel lief voor me. Ik mocht altijd spelen, waar ik maar wilde en dat mocht thuis niet.

Het liefst zat ik in de stal bij Jan, want als grootvader in de kamer was en bij de haard zat te bibberen moest ik altijd stil zijn en geen woord zeggen.

Jan kon ik alles vragen over de paarden en de kippen. Ik mocht haver halen en ze in de bakken doen en boven op zolder hooi, in de gaten die in de ruiven uitkwamen, gooien. Dat was heel leuk, want daarvandaan kon je boven op 't paard kijken. Jammer, ik had er altijd gauw genoeg van. Dan bleef ik maar kijken, hoe de paarden geroskamd en getremd werden.

Ook mocht ik bij m'n beide tante's komen, als ik m'n pakje met die lange broek meenam, want dan was ik net een klein heertje en dat vonden ze zoo leuk. Maar bij die tante's werd ik altijd baloorig van verveling. Ik bond lepeltjes aan de staart van de poes, die dan als bezeten over de marmeren gangvloer wegstroof. Dan waren ze vreeselijk nijdig, want poes mocht je geen kwaad doen.

Zoo liep ik de H.B.S. af en moest corplid worden. Hoe ik de groentijd nog doorgekomen ben, weet ik niet, maar ik geloof wel, dat ze me niet zoo erg gegrepen hebben. M'n lotgenoten kwamen er slechter af dan ik. De groentijd heeft toch, dat voordeel gehad, dat ik nu mijzelf zag in vergelijking met m'n jaargenooten, die veel fermer waren dan ik, veel meer praatten en lachten. Dat deed ik dan ook maar, deed vriendelijk tegen een paar jongens, die me ook wel geschikt leken en niet zoo druk. En zoowaar, ik kreeg een clubje. Maar toen m'n vrienden me beter leerden kennen, zeiden ze, dat ik eens wat vroolijker moest zijn of althans eens wat vertellen. Nu, wat gaven die jongens nu om grootpa's paarden en landerijen? Ik moest wat vertellen en ik deed m'n best. Dat ging wel in m'n club, maar wanneer een oudere jaars me bij hem riep en ik niets wist te vertellen, begon hij aan me te plukken.

Van narigheid bleef ik weg — m'n vriendjes haalden me weer op en zoo bleef ik tenslotte. Maar 't kon zoo niet langer. Eens — 't was weer Vrijdagavond — bestelde ik m'n wekelijksche pilsje. We deden, wie het 't eerste ophad. M'n vrienden bestelden er nog een en nog een. Ik wilde niet achterblijven, anders hadden ze weer wat over mij te vertellen. En zoo gebeurde het, dat ik wat licht in m'n hoofd werd. M'n ledematen wogen niet zoo zwaar meer en het spreken ging nu als vanzelf. Eerst lachten m'n clubgenoten er om en ook de oudere-jaars vonden het grappig, want ze vroegen weer of ik bij hen kwam zitten en sjorden nu niet aan me. De volgende dag was ik doodziek. Ik had het er voor over, want nu lieten ze me met rust en de gezegden, die me toegeroepen werden kwetsten me niet meer en ik vond zelfs een weerwoord. Iedere keer, dat ik nu op de Societeit kwam, werd er eigenlijk stilzwijgend van me verlangd, dat ik veel dronk. Trouwens welke weg bleef er voor mij open? Het werd op 't laatst gewoonte voor mij een paar glaasjes meer te drinken dan strikt

noodzakelijk voor me was en voor de anderen om me te zien rondloopen. Als ik liep, zakte ik wat voorover, liet m'n armen slap langs m'n lichaam bungelen. M'n toch al forsche neus werd steeds grooter en krommer, m'n oogen puilden meer en meer uit en keken steeds waziger.

Daarbij kwam nog dat ik steeds magerder werd door het zware leven dat ik leidde.

Een paar maanden geleden vond ik 't hoofdzaak, dat ze mij apprecieerden, dat ze me lintjes gaven, dat ze me grappig vonden.

Maar nu ben ik tot bezinning gekomen. Het kan zoo niet langer. Er moet wat gebeuren; maar wat?

Den dag verslaap ik. Van werken komt niets meer; daarvoor voel ik mij te lamlendig. M'n baantjes verwaarloos ik.

Het eenigste succes, dat ik heb kunnen boeken is, dat ik kroegidoot ben; men lacht om mij.

F.H.

IN KINDERLAND.

Er was in kinderland een groot huis, waar wel twee honderd kinderen tegelijk konden spelen. Er waren natuurlijk dingen, die daar niet mochten gebeuren; je mocht er geen speelgoed breken, niet snoepen, en niet te wild met elkaar vechten en nog veel meer, want dat hinderde de anderen te veel.

Om te zorgen dat zoiets toch werkelijk niet gebeurde, waren de zeven vervelendste jongens uitgekozen om op het huis te passen.

Op een dag nu zaten een stuk of wat kleuters samen op een slaapkamer en speelden schooltje. Natuurlijk was er weer één van de zeven bij, die op het huis moest passen. Zij waren nu eenmaal altijd overal bij met hun vervelend gezeur.

Ze speelden school met den bijbel en een oudere jongen, die ze allen erg graag mochten, maar die nooit meer binnen mocht komen, omdat hij te veel gesnoept had wilden ze nu ééns per sé in de gebeden voor laten gaan. Ja, hij moest voor meester spelen, hij kon zóó mooi voorlezen! Goed, de huisoppasser die er bij was, was in een lollige bui en vond het ook best. Dat was een vreugde.

Johan, het jongste kereltje, moest hem aan de deur maar opwachten. Nou, dat deed hij graag, en zingend holde hij naar beneden en riep vroolijk tegen de chef-huisbewaarder: Jozef mag bij ons boven komen, laat jij hem dadelijk even binnen, dan kan ik dadelijk weer verder gaan spelen.

„Nee, dat mag absoluut niet!” was het bitse antwoord.

„Maar Hans vond het goed, en die zit boven om op ons te passen,” antwoordde bedremmeld de kleine dreumes, terwijl hij bijna begon te huilen.

Maar neen, niets hielp, het werd absoluut niet goedgevonden.

„Nou,” dacht Johan, „dat is een gekke toestand, de een zegt: „ja”, de ander: „nee!” En, lieve lezer, zoudt gij iets anders gedaan hebben dan onze kleine Johan? Hij ging naar de deur, hing er een briefje aan en ging stiekem naar boven, en zei daar niets van wat er beneden was gebeurd. Anders had hij het immers zeker voor Jozef verpest.

Even later kwam Jozef binnen. Dat was een vreugde! De oude grappenmaker was er weer en speelde zijn rol uitstekend. Johan voelde echter zijn geweten en zij: „Jozef, beneden vinden ze niet goed, dat je hier bent, maar Hans vindt het wel goed.”

„O!” zei Jozef met een spotlachje en ging kalm zitten.

Eenige dagen later kwam de kleine Johan weer in het huis.

Toen had je die 7 stumpers moeten hooren!

Hij was een leugenaar! een fraudant!

Alles, wat leelijk was kreeg hij naar zijn hoofd! Waarom? Wie begrijpt het? Hij had zijn vrindjes een plezier willen doen en Jozef ook. 't Was immers de eenige manier om Jozef nog boven te krijgen?

Bovendien had hij niet eens gejoekt en was toch geen loopjongen van die zeven domkoppen.

Maar wat deden die lafaards, inplaats van hem een pak slaag te geven of eens goed onder zijn neus te wrijven, dat hij een oplichter was (laat staan, dat ze dorsten te bekennen, dat ze zelf gefopt waren), wilden ze hem het huis uitzetten!

Hij had ook een hoop speelgoed vernield en zelfs gesnoept! Ze hadden dus nog een reden ook en het was de eenige manier om hun gezag binnenshuis (waar trouwens niemand ooit in geloofde), te handhaven, beweerden ze!

Toen nu de kleine Johan dit hoorde begon hij te schateren van het lachen! Hij voelde zich ineens veel ouder en wijzer dan dat stel van zeven.

Maar hij hield zijn mond, toonde even berouw, om nog eens flink van een juist gekomen taart, ter eere van hem en nog vier vrindjes, te kunnen eten en verliet toen luid lachend het huis. De zeven vervelende jongens echter, inplaats van beteuterd te kijken en te merken, dat ze iets erg doms hadden gedaan, vonden zich maar wat flink en gingen een spelletje haasje-over spelen.

J. B. F. VAN HASSELT.

Één druk op den dop
en de trekpen is gevuld

Kent U al dien
trekpenvuller van

1ste Rotterdamse
Maatschappij van verzekering tegen ongevallen

Gevestigd te ROTTERDAM, Boompjes 8c
Telefoon 21234 (3 lijnen)

**ONGEVALLEN- &
AUTOMOBIEL-
VERZEKERING**

Vraagt inlichtingen en tarieven aan het
hoofdkantoor of de vertegenwoordigers.

J. Baretta
Delft

Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionair in
**GROENTEN
EN FRUIT**
voor binnen- en buitenland

Leverancier
Societeit „Phoenix”

GEVESTIGD 1864

PATISSIER CUISINIER
P.M.v. DISSELDORP

FA. GUSSENHOVEN
BINNENWATERSLOOT 30

Banket . . . . f 1.25 p. p.
Speculaas 50 en 80 ct. p. p.
Marsepain-bonbons
25 ct. p. o.

Diverse soorten borstplaat
zoals room-, fondant- en suiker-
borstplaat

TEL. 18 TEL. 18

Vegetarisch Hotel-Restaurant „POMONA”
DEN HAAG - Molenstraat 53 - Tel. Int. 116067*

Rustige ligging in het centrum der stad - 170 Bedden
- Stroomend koud en warm water - Huistelefoon -
- Badkamers op iedere étage - Centrale verwarming -
- Kamer met 1 bed van f 3.25 af - Met 2 bedden
van f 7.- af - Restaurant à la carte — GEEN FOOIEN

Garage „de Phoenix”
CLUBGARAGE
D.S.M.
PHOENIXSTR. 28 - TELEF. 372

VERTEGENWOORDIGER:
NASH EN SINGER
AUTOMOBIELEN
EN
Harley Davidson
Francis Barnett
en **DKW Motoren**

AANBEVELEND,
W. ROUKEMA

TREEDT

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
MONOTYPE-DRUKKERIJ
HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

 N. V. Stoombleekerij en Chemische Wasscherij
„OZON” - VOORBURG
Telegram-Adres: Ozon-Voorburg - Telefoon Int. 778011

Hofleverancier

Wasscherij van alle soorten Goederen
Speciale Afdeling: FIJNGOED - STRIKKERIJ

Volledig tarief op aanvraag verkrijgbaar

N. VENEMA - DEN HAAG
HEEREN- EN DAMESKLEERMAKER - BONTWERKER
ANNA PAULOWNASTRAAT 19 - TELEF. 113126

SPECIAAL ENGELSCHES STOFFEN

B. VETH & CO
18 79
DELFT

Betrekt Uw melk en melkproducten van de
Delftsche Melkinrichting
DIRKLANGESTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT
Streng toezicht over de melk op
eigen laboratorium. Gerechtigd tot
het voeren van het Rijksbotermerk

HET BESTE ADRES

voor Rijwielen, Onderdeelen en Reparatie is:
A. BEEMERS, OUDE DELFT 175
STALLING VOOR RIJWIELEN EN MOTOREN

F. M. D. v. d. Gaag
zorgt
voor Uw meubelen
en verhuizingen

**A
D
R
E
S** → BOSSCHESTR. 45
Leverancier Societeit Phoenix
TEL. 1061
GIRO 148427

Stalhouderij Firma Wed. J. TH. MATER
HOUTTUINEN 20-23
TELEFOON No. 464

1e klasse Rijtuigen en Paarden

Hofleverancier **FIRMA** Corpsoleverancier
A.W. UNGER & ZONEN
LUXE BROOD-, KOEK- & BESCHUITBAKKERIJ
LEVERT U STEEDS 1e KWALITEIT

SPECIALITEIT IN ZOUTE BOLLEN - KRAKELINGEN
STENGELS - KAASSTOKJES - HAAGSCHE BESCHUIT

MARKT 21 TELEF. 222

Het adres
voor Uw koffietafel is en
blijft bij
W. G. v. d. Ham

Wij leveren U uitsluitend
eerste kwaliteit
fijne vleeschwaren
prima kaassoorten
tegen lagen prijs

Grootste sortering
vleesch- en vischconserven
Verkade's artikelen
Wijnen van Kempinskie.

Bestellingen worden aan huis bezorgd
OOSTEINDE 165, TELEF. 885
FREDERIK HENDRIKSTR. 9
OUDE DELFT 111^B. TEL. 157

TECHN. HOOGESCHOOL

In verband met eene wijziging in de speruren voor de electriciteitslevering aan de Technische Hoogeschool wordt bekend gemaakt, dat de teekenzalen en laboratoria gedurende de maand Januari 1934 geopend blijven tot 4.30 uur namiddag.

De Rector Magnificus,
J. G. RUTGERS.

De Secretaris van de Afdeeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Bouwkundig Ingenieur dat zal worden afgenomen in Januari—Maart a.s., zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden uiterlijk 20 Januari 1934 bij den Secretaris van de Afdeeling der Bouwkunde Prof. H. M. Luns, Oude Delft 39.

De opgaven voor het Ingenieurs-examen voor Werktuigkundig Ingenieur (derde Groep) zullen worden verstrekt op Maandag 22 Januari 1934, voorm. 9 uur.

De candidaten, welke aan dit examen wenschen deel te nemen, moeten omtrent inlevering van hun vijfdejaarswerk overleg plegen met den Hoogleraar bij wien zij eindexamen wenschen te doen.

Het Ingenieurs-werk, met het verslag, moet worden ingeleverd bij den Aman. v. d. Vaart, op Zaterdag, 17 Maart 1934.

De Secretaris van de Afdeeling der Mijnbouwkunde van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Mijningenieur, dat zal worden afgenomen Dinsdag 30 Januari 1934, namiddags 2.15 uur a.s., zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 15 Januari 1934 bij den Secretaris van de Afdeeling der Mijnbouwkunde: Prof. dr. J. H. F. Umbgrove.

Tentamen Stoomverdeeling.

Op Dinsdag 16 Januari 1934 zal 's middags van 2—4.30 uur een schriftelijk tentamen „Stoomverdeeling” gehouden worden. Deelnemers aan dit tentamen kunnen zich daarvoor op 11 en 12 Januari 1934 opgeven bij den Heer J. M. Homs, Kamer 318c.

Tentamen Werktuigbouwkunde.

In herinnering wordt gebracht dat examinandi, welke zullen deelnemen aan het Candidaats-examen voor Scheikundig Ingenieur in Januari 1934 en vrijstelling hebben van het vak Werktuigbouwkunde, op grond van met gunstig gevolg afgelegd tentamen, hiervan thans onmiddellijk schriftelijk kennis moeten geven, met vermelding van den datum van het tentamen, aan het Bureau der Afdeeling W. en S., Kamer 213, Gebouw W. en S.

Studenten voor Scheikundig Ingenieur, welke in den vorm van tentamen wenschen deel te nemen aan het op Vrijdag, 12 Januari 1934, nm. 1—4 af te nemen schriftelijk examen Werktuigbouwkunde, moeten dit schriftelijk bij ondergeteekende aanvragen vóór 10 Januari 1934.

Toelating tot dit tentamen zal alleen geschieden indien de teekeningen voor Werktuigbouwkunde tijdig vóór den datum van het tentamen, doch uiterlijk op Donderdag, 11 Januari 1934 zijn ingeleverd.

de Hoogleraar,
J. C. ANDRIESEN.

Prof. L. A. van Royen maakt bekend, dat hij het college Papier en Drukkerijen voor T_3 , W_4 zal aanvangen op Vrijdag 8 December om 11 uur.

Het college Gieterijen voor W_2 , W_3 , S_2 , S_3 zal worden voortgezet op Zaterdag van 11—12 uur. Prof. Landberg blijft tot nadere aankondiging voor W_1 , S_1 , E_1 , N_1 op Donderdag van 1—2 uur college geven.

De lector Dr. D. van Dantzig maakt bekend, dat de tekenoefeningen op Zaterdagmorgen 16 December niet zullen worden gehouden.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: I. Dufour; G. W. Gores; A. Kok; E. A. Plate; A. J. van der Poest Clement; C. Scherpenhuijsen.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: R. Tijken.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: G. Langelaar.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Bouwkundig Ingenieur: W. M. van Dael; A. O. Schuil; J. Smit.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Electrotechnisch Ingenieur: J. V. Egberts; W. J. Innemee; C. C. de Monchy; H. C. Patoir.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: P. H. van der Trappen.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: B. Giljam.

BERICHTEN

BEROEPSVORMING IN ONZEN TIJD.

Elke jong mensch staat heden voor het beroepsvraagstuk. Niet alleen in economischen, ook in geestelijken zin. Want het arbeidsprobleem is meer dan enkel een probleem van levensonderhoud. Steeds grooter wordt het aantal van hen, die in hun beroep teleurgesteld zijn, omdat het niet meer als levensopgave bevredigt.

„Arbeiden” wordt niet veel meer dan „geldverdienen”, een bloedeloos en onpersoonlijk ideaal. Men weet niet meer waarvoor men werkt, een toestand die op den duur alle geestelijke activiteit in den mensch verlamt.

De economische crisis is een afspiegeling geworden van de geestelijke crisis, waarin zich de menschheid bevindt.

Hierin wordt het steeds moeilijker zelf een levensdoel te kiezen, in overeenstemming met aanleg en karakter, zonder geheel van het toeval der omstandigheden afhankelijk te zijn. De jeugd zoekt naar een weg om zich te bevrijden van dezen, steeds zwaarder wordenden drang der omstandigheden.

Daarvoor zijn radicale oplossingen noodig, die echter nooit te vinden zijn in uiterlijke maatregelen. Deze zullen slechts een schijnoplossing opleveren zoolang niet, van binnen uit, een geestelijke vernieuwing het practische leven zal omvormen.

(Vervolg op pag. 12).

REPETITOREN

BOUWKUNDE, CONSTRUCTIEVE ONDERDEELLEN VAN GEBOUWEN bij N. C. H. M. v. d. Drift, Architect (Oud-assistent T.H.), Stevinstraat 173, Scheveningen, te bereiken met lijn 9 of blauwe tram.

ELECTROTECNIEK bij Ir. D. Goedhart, ass. T. H., Riouwstraat 47, Den Haag en Geb. v. Electrotechniek. (Van station H.S.M. te bereiken met lijn 2).

ELECTROTECHNIEK bij Ir. Ch. L. van Weynsbergen assistent T.H., Choorstraat 49, Delft.

ENGLISH CONVERSATIONAL LESSONS f. 1.— per hour by Mr. William W. Davidson, van Leeuwenhoeksingel 27 — Delft.

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Ir. J. Sack, assistent theoretische en toegepaste natuurkunde, Willem de Zwijgerstraat 29, Delft.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL.VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA'S, WISSELSTROOMTHEORIE bij O. Donker, Nieuwelaan 40, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Ir. J. Kropveld, w. i. en cand. wis- en natuurk., de Vliegerstraat 32b, Rotterdam.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE (ook groeplessen) bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag, tel. 775264. (Van station H.S.M. te bereiken met buslijn R.)

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

Wiskunde, natuurkunde, mechanica, ELECTROTECHNIEK, wisselstroomtheorie, theorie van Maxwell, constructie, enz. WERKTUIGBOUWKUNDE voor E_1 , E_2 en E_3 , Metallografie bij Ir. S. HEKSTER, Oude Langendijk 1B.

REISINDRUKKEN

FRAUDE IN HET SPEL.

't Is al heel lang geleden, nog in den tijd, dat ik te Delft studeerde, natuurlijk voor Civiel-ingenieur, zooals dat in dien tijd tot de goede zeden behoorde.

Ook toen reeds was het maken van een excursie naar het buitenland geen al te groote uitzondering. Echter genoot ik in deze gelukkige dagen eens het bijzondere voorrecht, een excursie mee te mogen maken naar niet meer en niet minder dan Boedapest, om aldaar eenige technische bezienswaardigheden in oogenschouw te nemen. Wat en van welken aard deze waren, waarde lezer, weet ik niet meer en het doet er ook al bitter weinig toe, want al reeds in onze dagen was het werkelijke doel van een excursie naar deze of geene wondere plaats buiten onze grenzen in belanrijkheid sterk ten achter gesteld bij vele andere bezienswaardigheden en hieraan verbonden genoegens van oppervlakkiger aard.

Zoo trokken dan mijn vriend en ik er vol zucht naar avontuur op uit. Blij als we waren, weer iets te kunnen leeren, van wat de wereld ons jonge menschen te bieden heeft, maar ook kritisch — want ook wij studiosi van de negentiende eeuw hadden een felle critiek, waar niets en niemand aan ontkwam. Ik zal u niet vervelen met beschrijvingen en wedervaringen in de vele gasthuizen, café-chantants en „hordó's", die Boedapest in zoo ruime mate biedt. Ik zal slechts blijven stilstaan bij een kleine gebeurtenis, die wij zoo gelukkig waren, mee te maken in een doodgewoon kroegje, „A Löld Hordó" in O-Buda.

„Grüss Gott", klom het bij onze intrede van alle kanten, zoo gemoedelijk en welgemeend toe, als wij dat in Holland niet zouden durven wenschen, daarbij, in het Duitsch, daar een ieder direkt zag aan onze kleeding en onze wijze van binnenkomen, dat men bij ons in de landstaal aan het verkeerde adres zou zijn geweest.

„Küss die hand", gichelden twee gesmoorde hooge stemmetjes uit een hoek, maar direkt daarop een snepende in ratelend Hongaarsch, naar wij vermoedden, om de eersten tot meer respect te manen voor de voorname gasten uit den vreemde. Nadat wij ons in het tamelijk duistere vertrek hadden georiënteerd, merkten wij op, dat de oudere stem afkomstig was van een zeer zwaarlijvige en zeer bont gekleede vrouw, als een heerscheres gezeten, met onderkin en gekruiste armen, aan een groote tafel. Deze tafel trok direkt onze belangstelling. Hier speelden namelijk een zestal mannen met zichtbare hartstocht een blijkbaar zeer opwindend kaartspel.

Vijf van hen waren jonge mannen met forsche kaken, verwarde haren en open hemd. De zesde speler was een meer bejaard, zeer dik iemand met opvallend verzwoomen trekken en waterige lodderoogen, maar die tegelijk dweepten met het kaartspel, daarbij kennelijk ook met de meeslepde Hongaarsche wijsjes, gespeeld door een paar oude zigeuners, zelf ook met die muziekdweepende wateroogen in hun vette gezichten.

Terwijl op de meeste tafels in de Hordó glazen met piros (roode wijn) prijkten, was bij de kaartspelers de szilvorum (brandewijn) hoofdzaak, wat ook duidelijk zichtbaar was aan de roode gezichten.

Nadat wij waren gaan zitten aan een tafeltje, vlak bij de kaartspelers, waagde mijn vriend het, voorzichtig een van hen aan te stooten, om naar de naam van het spel te vragen. Het antwoord was slechts een afwerend gebaar met de hand, terwijl de speler zonder om te zien, onhebbelijk luid iets schreeuwde van: „Het gaat je niet aan" en „Absòs is mij alles nu!"

Dit was aanleiding voor het meisje, dat bij ons binnenkomen „Küss die hand" had geroepen en tusschen nog een viertal schoonen dicht bij de muziek zat, om op te springen, met vluggen veerkrachtigen tred, het hoofdje trotsch achterover, op de speeltafel af te stevenen en den onhebbelijken kerel in 't Hongaarsch af te snauwen, begeleid door een fiksch draai om zijn ooren. Haar volgende slachtoffer was de man met de wateroogen, dien zij liefderijk door de haren streek, waardoor deze nog verheerlijker keek. Ten slotte kwam zij met een bruusk gracieus gebaar bij ons zitten. „Entschuldigen meine Herren . . .", begon zij in gebroken Duitsch.

„Aber bitte sehr, mein Name ist Klaus," zeide ik zeer vriendelijk.

„Beruhigen Sie sich gefälligst, meine Dame, auch ich möchte mich gerne vorstellen: ich bin der Peter," zeide mijn vriend nog innemender, half opstaande en een buiging makende. „Ja, und ich . . . ich bin die Kati," zei de jonge Hongaarsche

blozend en in haar ijver een beetje uit het veld geslagen. Zij wilde juist vertrouwelijk dichterbij schuiven, toen het oude wijf haar iets toekrijschte, waarvan wij twee woorden, n.l. „Kati" en „piros" verstonden, waarop het meisje haastig een flesch voor den dag haalde, en ons bedrijvig geurigen rooden wijn inschonk.

Bedrijvig ging zij ook weer zitten, en vertrouwelijk, de ellebogen op tafel, begon zij het volgend verhaal, dat in het kort op het volgende neerkwam:

De oude dikzak was reeds sinds maanden stamgast in haar moeder's établissement, zat gedurende de eerste weken stil en alleen, dicht bij de muziek, met een glas wijn voor zich en keek verheerlijkt met zijn wateroogen voor zich uit.

Ondertusschen ging avond aan avond het bruischende leven in „A Löld Hordó" zijn gang en hij, mijnheer Czelèn, had een onnoozel glimlachje voor het onstuimig gedoe van de jonge kerels over. Totdat op zekeren dag twee van hen elkaar naar de haren vlogen en de een den ander zelfs tot een duel uitdaagde (hetgeen in die dagen in Hongarije nog geoorloofd was). Op dat oogenblik verstomde het lawaai in het kroegje als bij tooverslag, want dit was een ernstige gebeurtenis. Een minuut van spanning ging voorbij (Zou de uitdaging aanvaard worden?), toen plotseling de dikke mijnheer Czelèn begon te schaterlachen . . .

Men liet hem een goede drie minuten onbedaarlijk lachen, totdat iemand de ban brak, door uit te roepen: „Hij is gek!" Men had hem toen van zijn zitplaats getrokken en Kati en haar vriendinnen hadden een rondedans om hem heen uitgevoerd. Een der kerels had hem toen meegenomen en gevraagd of hij niet mee wilde spelen. „Wat mee spelen?" vroeg hij onnoozel.

„Nou, absòs, kaarten, natuurlijk, stommeling!" „Ja, maar kan men daar dan geld mee winnen; ik heb een vrouw en acht kinderen."

„Allicht kan je dat, als je maar goed oppast en niet in je kaarten laat kijken . . ."

Sinds dien dag speelde mijnheer Czelèn elken dag mee met Kari en zijn vrienden en dezen hadden zeer tot hun misnoegen moeten erkennen, dat mijnheer Czelèn, zoo onnoozel, als hij leek, zich tot een gewiekst kaartspeler had ontwikkeld.

Mijnheer Czelèn won veel en daardoor was de hartstocht der spelers gegroeid en tegelijk de haat der jonge mannen jegens den ouderen . . .

Tot zoover het relaas van Kati. Wij keuvelden nog genoegelijk verder met haar en haar vriendinnen Ilanka en Borcsa, die zich ondertusschen bij ons gevoegd hadden en wij genoten van den heerlijken piros.

Op zeker oogenblik merkte ik, dat mijnheer Czelèn, die met zijn rug dicht naar mij toe zat, mij met zijn elleboog beroerde; ik keek om en zag duidelijk, dat hij een kaart wegmoffelde, ergens in zijn jas. Ik deelde het geziene mee aan mijn vriend in het Hollandsch en van toen af letten wij scherp op, wat er aan den speeltafel gebeurde.

Dit merkten de spelers en zij werden achterdochtig.

Toen de ronde voorbij was, telde dan ook een van hen, Pista, de kaarten na.

Met vlammende blik keek deze snel beurtelings zijn vrienden aan. En impulsief, als jonge Hongaren zijn, begrepen zij, wat er aan de hand was . . . Eenige scheldwoorden aan het adres van den dikzak, een glas brandewijn naar zijn hoofd geslingerd.

Dan maande Pista de anderen tot stilte, nam een stuk papier, schreef er zijn naam op, schoof het naar den kaartsmokkelaar toe . . . Alle aandacht was op mijnheer Czelèn gevestigd. Maar deze glimlachte nog altijd dom, keek dan wat ontevreden om, daar ook de muziek nu ophield.

Daarop stond hij op, schudde zijn hoofd, mompelde wat en verliet langzaam „A Löld Hordó" . . .

Nauwelijks was hij verdwenen of een woedend tumult en gevloek ontwikkelde zich. De jeugdige Hongaren sloegen met vuisten op tafel en hun oogen schoten vonken of lieten snoevend zich minachtend uit over den lafaard.

Mijn vriend en ik trokken ons terug in een hoek en bespraken het geval. We kwamen tot de slotsom, dat een ieder zijn zin had gekregen: Mijnheer Czelèn, met zijn vrouw en acht kinderen had zijn leven meer lief dan zijn eer en Kari en Pista en hoe zij verder mochten heeten, hadden stof, om hun jeugdige temperament op te koelen. Overigens — veel moraal bevatte het geval niet, dat waren wij wel met elkaar eens, kritisch, als ook wij studenten van de negentiende eeuw waren.

Ten slotte werden wij gestoord door een op dit late uur zeer onverwachte bezoeker: Dr. P., leeraar aan de Polytechnische School te Delft, onze excursieleider, stapte binnen en vond, dat het de hoogste tijd was, om naar kooi te gaan, daar onze trein den volgende ochtend reeds om acht uur vertrok. Volgzzaam waren studenten vroeger evenmin als nu, doch Dr. P. was een zeer verstandig en gezien leermeester destijds in Delft; zoo besloten wij dan ook zijn raad op te volgen.

Aan Dr. P. dankten wij per slot ook onze belangrijke posities.

E. A. K.

Deze geestelijke vernieuwing zal nooit komen door oprakeling van oeroude tradities of door een beroep te doen op het bloed en de nationaliteit.

Van geestelijke vernieuwing in socialen zin kan men eerst spreken, wanneer nieuwe beroepen ontstaan, waarin de mensch zich geestelijk kan ontwikkelen. De tijden zijn voorbij, waarin een zoodanige ontwikkeling alleen in de studeerkamer plaats vindt.

Dergelijke beroepen behooren geenszins tot het rijk der fantasie, zij zijn reeds vele jaren aanwezig. Sinds 1920 zijn, zoowel in Duitschland, Engeland als in ons land, instituten ontstaan waar op medisch, natuurwetenschappelijk, landbouwkundig, paedagogisch en kunstzinnig gebied met geheel nieuwe achtergronden gewerkt wordt. Hier konden vele jonge menschen een werkring vinden, die hun innerlijke behoeften bevredigde. De impulsen hiertoe zijn opgewekt door de geesteswetenschap van Rudolf Steiner, zooals deze onder den naam anthroposophie bekend staat.

Over deze beroepen te spreken, vanuit een praktische ervaring door menschen, die reeds lange jaren hierin werkzaam zijn, daarbij tevens oriëntatie te verlenen in de vraagstukken van den modernen tijd, zal het doel zijn der internationale jeugdbijeenkomst die van 2 tot 8 Januari 1934 gehouden zal worden in het heilpaedagogisch instituut „Zonnehuis-Veldheim” te Zeist.

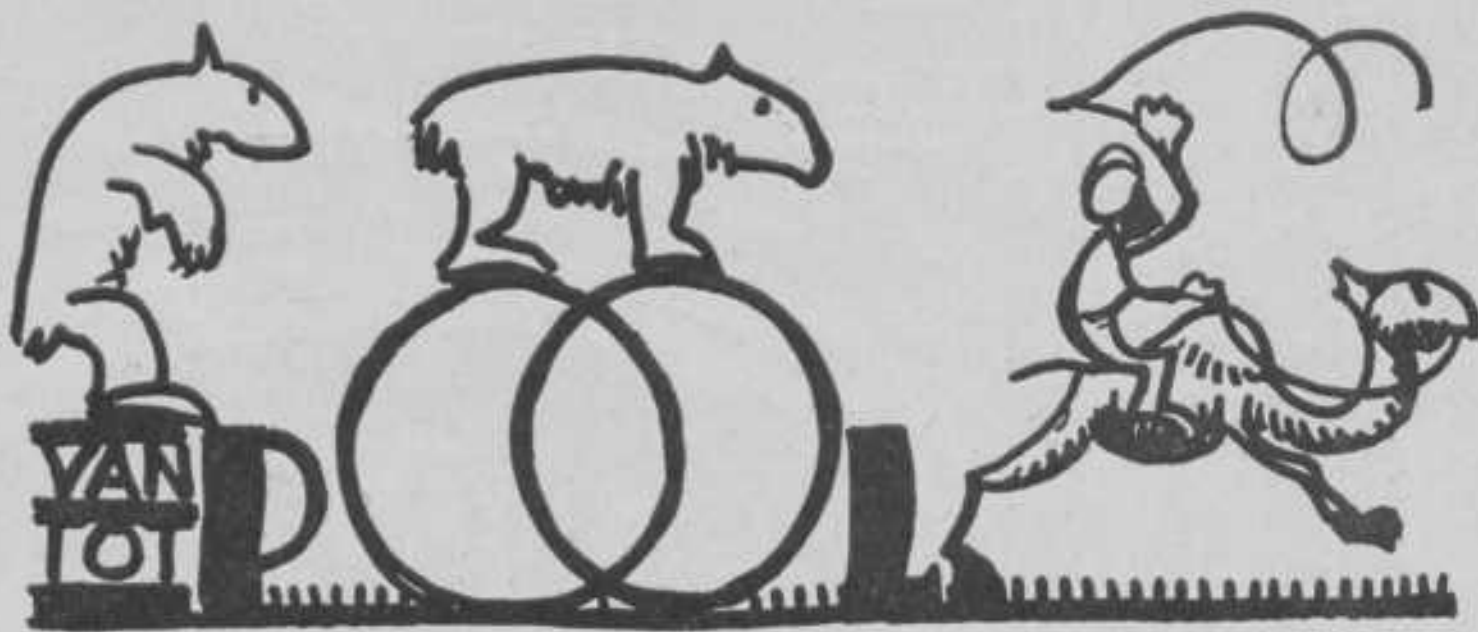
Als sprekers zullen hier achtereenvolgens optreden: Dr. F. W. Zeylmans v. Emmichoven, Rudolf Steiner Kliniek, Den Haag: „Mensch en Maatschappij”, Fr. Geuter, Heilpaedagogisch instituut Sunfield-Clent, Birmingham: Der Mensch und sein Beruf”, Dr. E. Kolisko, arts aan de Freie Waldorfschule Stuttgart: „Geburt und Tod”, Dr. W. J. Stein, London: „Die Geschichte unserer Zeit”, Dr. H. Hahn, leeraar Vrije School, Den Haag: „Die Aufgaben der Völker”.

Naast deze voordrachten, die 's avonds worden gehouden in het muzieklyceum te Zeist, zullen overdag groepsgewijze besprekingen plaats vinden over medisch-paedagogische, natuurwetenschappelijke en sociale beroepsvorming. Ook zal er gelegenheid zijn tot schilderen, boetseeren, eurythmi en spraakvorming.

De onkosten voor de geheele bijeenkomst bedragen: f 10.— (beperkt aantal stroozakken), f 15.— (jeugdherberg Rhijnouwen), f 20.— (hotels te Zeist).

Aanmelding kan geschieden bij een der leden van het comité van uitvoering:

Mej. Mr. E. Knottenbelt, Jvr. P. v. Suchtelen, arts, Mr. A. C. Henny, D. J. van Bemmelen, B. C. J. Lievegoed, arts, R. v. Mansfelt, „Zonnehuis-Veldheim”, Utrechtschestraatweg 69, Zeist.

NEDERLANDSCHE STUDENTEN ALPENCLUB.

De N.S.A.C. (Fusie van de Amsterdamsche Studenten Alpen Club, Leidsche Studenten Alpenclub, Utrechtsche Studenten-Alpenclub en Delftsche Studenten Alpen Club stelt zich voor dit jaar een wintersport excursie te organiseren naar Arosa, n.l.:

Van 2 tot 21 Januari 1934. Deze cursus is bedoeld voor beginners, zoowel als voor gevorderden, en de inschrijving is slechts open voor Corpsleden en de leden van Vrouwelijke Studenten Vereenigingen.

De kosten van deze reis zullen f 130.— bedragen, waarin reis, (retour 2e klas Rotterdam—Bazel, 3e klas Bazel—Arosa) volledig pension gedurende het verblijf aldaar en ski-onderwijs (hoogstwaarschijnlijk door het bekende „Abfahrtskanon” David Zogg) begrepen zijn.

Dit bedrag is eenigszins ruim berekend, zoodat bij voldoende deelname de kans bestaat, dat de deelnemers na afloop van de reis het overschot terug krijgen.

Het hotel voor de Vrouwelijke deelnemers zal vermoedelijk „Grand Hotel Bristol” voor de mannelijke fractie „Hotel Central” zijn.

Opgemerkt dient nog te worden, dat Arosa bekend is om zijn zonnigheid, de zon schijnt hier langer dan in de meeste andere sport-centra. Verder dat ook voor de schaatsenrijders en bandyspelers Arosa uitgebreide mogelijkheden biedt.

Ski's, bobsleden en schaatsen zijn voor de deelnemers tegen sterk gereduceerde prijzen aldaar te huur, terwijl ook op de bob- en ijsbaanentree's reductie wordt verleend.

De leiding van deze tocht berust bij den Heer R. E. van den

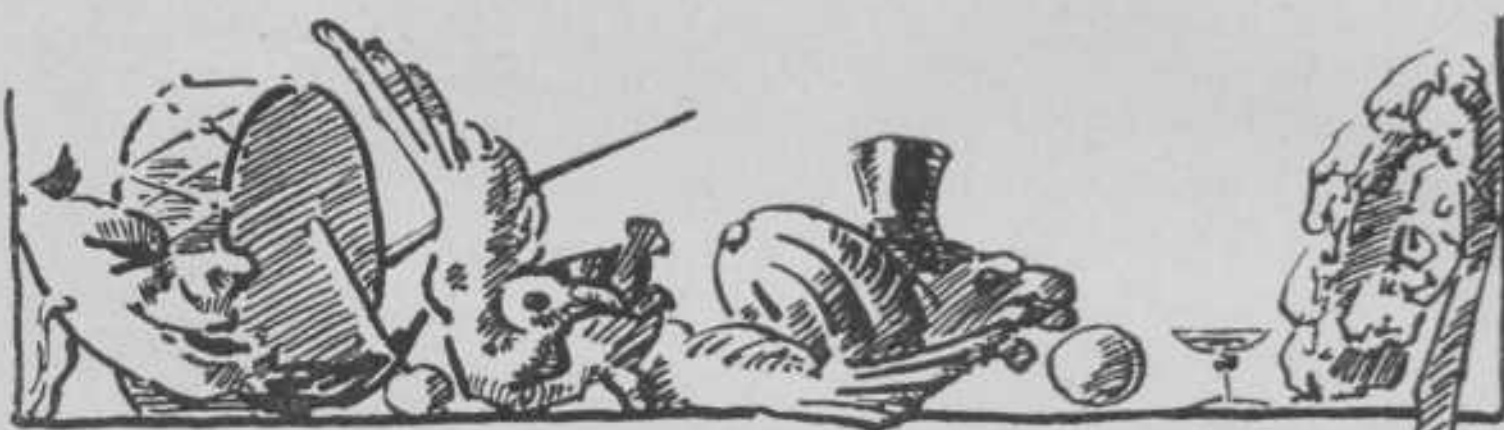
Borg, Nieuwe Keizersgracht 46, Amsterdam, tot wien men zich ook verder wende voor eventueele opgave of nadere bijzonderheden. Verdere inlichtingen zullen gaarne verstrekt worden door resp. Praesides van plaatselijke Studenten Alpenclubs.

Algemeene Opmerkingen:

1. Dat inschrijving mogelijk is tot 20 Dec. 1933.
2. Dat tevens voor 20 Dec. het totale bedrag van f 130.— overgemaakt, moet worden op het gironummer van de temporaire questor: Gemeente-Giro Amsterdam B 5293 of Postgiro 13500 (bestemd voor R. E. van den Borg B 5293).
3. Wat uitrusting betreft worden de volgende attributen aangeraden:
  - a. Een paar waterdichte ski-schoenen of gewone bergschoenen.
  - b. Minstens 2 paar vetvrije wollen sokken.
  - c. Liefst wollige overhemden en ondergoed.
  - d. Het aanschaffen van een volledig ski-costuum is niet noodzakelijk. Een enkele ski-broek of niet te wijde plus-fours met pull-over of zgn. Wind-jacke is ruim voldoende.
  - e. Waterdichte wanten met 2 paar wollen handschoenen, liefst zonder vingers.
  - f. Een rugzak.
  - g. Ski's zijn daar te huren, eigen ski's zijn natuurlijk ten allen tijde welkom.
4. Dat zoo snel mogelijke opgave gewenscht is, aangezien het bestuur zich het recht van afwijzen voorbehoudt bij te groote deelname.
5. Dat het vertrek is vastgesteld op Dinsdag 2 Jan. 21.14 uur van het D. P. station te Rotterdam. Aankomst te Bazel volgende morgen om 10.10 uur. Aankomst te Arosa om 17.33 uur.

Het Bestuur:

C. MIJNLIEFF, h.t. U.S.A.C. Praeses.
 I. DUFOUR, h.t. D.S.A.C. Praeses.
 H. N. BOON, h.t. L.S.A.C. Praeses.
 H. J. M. HUYSSER, h.t. A.S.A.C. Praeses.
 P. A. H. DEITERS, h.t. N.S.A.C. Ab-Actis.
 Weteringschans 39, Amsterdam.
 R. E. VAN DEN BORG, Gedelegeerd excursie-leider.

VEREENIGINGEN

SOCIETEIT PHOENIX.

Bibliotheek.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCHE SCHRIJVERS.

A. den Doollaard — De Herberg met het Hoefijzer.
 Willem Elschot — Kaas.
 J. Greshoff — Kent uw Dichters.
 Herman de Man — Een Stoombootje in den mist.
 Arthur van Schendel — De Waterman.
 J. W. F. Werumeus-Buning — Et in Terra.
 Lode Zielens — De Gele Roos.

II. FRANSCHESCHRIJVERS.

René Benjamin — Sacha Guitry (Roi du Theatre).
 Henri Bérand — Ciel de Suie.
 Tristan Bernard — Paris Secret.
 Pierre-Frondaie — La Femme de Lakof.
 Pierre-Louys — Les Aventures du Roi Pausole.
 Jules-Romains — Les Hommes de Bonne Volonté (dln.: 3, 4, 5, 6).

III. ENGELSCHESCHRIJVERS.

Hendrik Willem van Loon — An Elephant up a Tree.

IV. DUITSCHE SCHRIJVERS.

Lion Feuchtwanger — Die Geschwister Oppenheim.
 Erik Reger — Schiffer im Strom.
 Albert Soergel — Dichtung und Dichter der zeit (dl. 3).
 Arnold Zweig — Spiel Zeug der Zeit.

V. SCANDINAVISCHESCHRIJVERS.

Nies Petersen — De Straat der Sandalenmakers.

V. SLAVISCHESCHRIJVERS.

Ivan Bounine — Le Sacrement de L'Amour.
 Karel Capek — Wie ein Theaterstück entsteht.
 F. M. Dostojevsky — De Droom van een Belachelijk Mensch.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Bruinboek van de Hitler-Terreur en den Rijksdagbrand.

XII. GODSDIENST EN WIJSBEGEERTE.

Dr. H. Lewandowski en P. J. van Dranen — Beschavings- en Zedengeschiedenis van Nederland.